

Ärja põlvlaste riid.

Üks ennemuistene jut.

Juhus ükskord üks mees suurest metsast läbi minnes weike lagedikule, kus kolm ärjapõlvlast isekeskis kurjast riidlesid. Nemed woppsiwad pisukeste käte ja jalgadega wõidu, kiskusiwad korupidi tutisi, ehk wõtsid hammastega üksteisest kinni, nii kui wahest meie mehed Wiidulori laadalt keeo minnes. Weike-
laste tüli tegi ehtselt waataja mehele nalja, aga wiimaks läks lugu kolemaks; mees mõtles: hullud pääd teewad üksteisele otša, kui ma neile appi ei lähä. Tema astus ligemale, hüüdes, pidage natuke kinni ja seletage mulle, mis tükkist tüli teil tõusnud?
„Wäga hää, wäga hää, Kalewi poeg! et kogemata jub-
tumine sinu sammud seie jubatas“, — kiskendasid ärja-
põlvlasted kolmekeste ühest suust. „Sina wõid meile kohtumõistjaks asuda, tüli otsa teha ja meid lepi-
tada.“ Mees wastas: Enne kui minust õiguse mõistjad saab, peate riu alustust mulle põhjani üles-
rääkima. Waata hullapäid! Ma arwasin oma suguste keskis üksi mäsfamist tõusma, nüüd nään, et

põlweõrgusel meestel süda ka suurem kui leha. —
Ärjapõlvlasted hakasiwad kolmekeste läbi ja ris-
tati lugu seletama, üks kiskendas hullemast kui tei-
ne, mis kui kasside pulmalaul mehe kõrwa kostis.
Tobo, nurjatunud! hüüdis mees. Kui teie inimese
wiisil üksawalt ei oõka rääkida, siis ei kuule ma
õõna, ehk olleks mul neli kõrwa lahe asemel. Senni
kui üks räägib, pidage teised kaks lõuad kinni ehk
ma wautan jalakanda suu peale. Mehe ahwarda-
misest mõistisid weikelased, siin ei ole pikemat nalja;
suud sulgusid kõigel luku. Kes teist wanem on,
ütles mees: selle õiguse esitels kõneleda. „Hää kül-
kälamees Kalewi poeg, kostis üks ärjapõlvlane —
ma tahan sulle riisundi wäljaseletada. Meie oleme
kolmekeste wennad; eile panime wana isa mulda,
täna tulime kolo, tema järeljäänud wara isekeskis
jagama, sest tuli tülitsemine.“ Mees naeris: just
kui inimesed! ahnust igaskohas leida. Seletage ehk
näidake mulle isa warandust, mis teile tüli teinud?

„Warandus seisab sinno silma ees,“ ütles ärja-
põlvlane.

Kus? küsis mees, filmi laiemalle kiskudes.
Mina ei näe siin midagi wara.

„Tule ligemale,“ ütles ärjapõlvlaste wanem
wend, wõtis sedamaid ühe wana kaap kübara,
paari lagund pärnakoorest tehtud wiisust ja ühe
wembla murult ülesse. Meid kolme mehele näidates
hüüdis ta: „Siin on meie wara!“